

žádá, by žalovaný udal jmění nebo dluhy (čl. XLII uv. zák. k c. ř. s.), nýbrž žádá, aby předložil seznam uzavřených obchodů a vyúčtování. Z tohoto nároku plyne jen právo žalobcovo, aby, až bude účet složen, přezkoumal jednotlivé položky příjmů a vydání a je po případě pozastavil, nikoli právo na přísežné stvrzení účtu. Právní názor vyslovený ve sb. n. s. čís. 1058, jehož se žalobce dovolává, byl opuštěn (viz sb. n. s. čís. 9915). **K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o:** Odvolací soud posoudil věc po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) správně, vysloviv, že nelze souditi na zrušení společnosti z pouhé skutečnosti, že žalobce, když od žalovaného nedostával žádný plat, nepracoval ve společném závodě. V té příčině dostačí poukaz na příslušné odůvodnění napadeného rozsudku.

Čís. 13204.

Platnost smíru, jímž byl jen upraven způsob plnění práva bytu příslušejícího podle svatební smlouvy, není podmíněna formou notářského spisu.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1934, Rv II 1057/33.)

Žalobkyně uzavřela dne 18. května 1926 se žalovaným svatební smlouvu, v níž zřídila svému manželovi doživotní, bezplatné právo bytu ve svém domě. Ve sporu o rozvod uzavřely strany dne 5. února 1931 smír, podle něhož se vztahovalo manželovo doživotní, bezplatné právo bytu jen na světničku nad sklepem, do kteréžto světničky byl manžel povinen zříditi zvláštní vchod. Manželství stran bylo pak rozlučeno z viny manžela, načež ho manželka žalovala o zrušení svatební smlouvy. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Předdeslati jest, že odvolací soud zastává stanovisko, že smlouvu ze dne 18. května 1926 uzavřenou v notářské formě, jíž žalobkyně se souhlasem svých rodičů svému manželovi bezplatně poskytla doživotní právo bytu ve svém domě s patřičným příslušenstvím, jest považovati za svatební smlouvu podle § 1217 obč. zák., poněvadž byla sjednána o jmění manželky hledíc k manželskému svazku. Žalovaný v tom ohledu v odvolání neuplatnil jiný názor, naopak uznává smlouvu výslovně za manželskou pokud se týče za svatební smlouvu. Není tedy pochyby o tom, že podle ustanovení § 1266 obč. zák. tato smlouva rozlukou manželství z viny manžela pozbyla platnosti. Tu ovšem uplatňuje odvolatel, že tato svatební smlouva vůbec již nepřichází v úvahu jako podklad práv žalovaného, neboť strany prý soudním smírem ze dne 5. února 1931 při povolení rozvodu manželství upravily majetkové poměry podle § 105 obč. zák. znovu, tím nastala prý novace smluvního poměru, tento smír není však prý svatební smlouvou, takže rozlukou manželství beze všeho nemůže býti zrušen; pouhou pozměnou svatební smlouvy prý soudní smír také nemůže býti, poněvadž také pozměna svatební smlouvy musí býti uzavřena notářským spisem. Než tyto námitky neobstojí. Že soudního smíru jest patrno, že podkladem práva bydlení žalovaného zůstal nadále notářský spis ze dne 18. května 1926, že právo bydlení bylo jen s ohledem na rozvod manželství v rámci tohoto notářského spisu upraveno pokud

se týče obmezeno a nazývaly strany samy tuto úpravu jen změnou původního práva spolubydlení. Ta okolnost, že v soudním smíru žalovaný převzal také povinnost k placení výživného 100 Kč, na tom nic nemění, tuto povinnost převzal na sebe podle ustanovení § 91 obč. zák., nikoli jako ekvivalent za právo dalšího bydlení, jak míní odvolatel. Nenastala tedy soudním smírem novace původního smluvního poměru, původní právo bylo jen určitým způsobem obmezeno a specifikováno, a k tomu nebylo zapotřebí notářského spisu jako pro původní svatební smlouvu, takové obmezení mohlo býti ujednáno také soudním smírem dokonce i ústně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Smírem soudním ze dne 5. února 1931 byl obsah doživotního a bezplatného práva bytu příslušejícího žalovanému podle notářského spisu ze dne 18. května 1926, jenž sdělán byl mezi stranami při uzavření smlouvy svatební, omezen v ten rozum, že vztahuje se jen na světničku nad sklepem s příslušenstvím, do kteréžto světničky jest povinen si žalovaný zřídit zvláštní vchod. Smírem tím upraven byl tudíž jen způsob plnění práva bytu a nenastala proto smírem novace, neboť dohodou tou nebyl zaměněn ani právní důvod ani hlavní předmět pohledávky, jak předpokládá § 1376 obč. zák. Poněvadž podle smíru nejde o záměnu původní smlouvy svatební uzavřené mezi stranami ve formě notářského spisu ani o jinou úmluvu, nýbrž jen o bližší úpravu omezením práva bytu příslušejícího žalovanému podle smlouvy svatební, nebyla platnost smíru, jak správně dovodil odvolací soud, podmíněna formou notářského spisu.

Čís. 13205.

Nepodal-li vylučovatel proti berní exekuci odpor u exekučního úřadu, nemůže proti ní podat vylučovací žalobu u soudu, třebaže mezi vyrozuměním o zabavení svršků a nařízenou dražbou bylo velmi krátké mezidobí.

Podal-li vylučovatel přece vylučovací žalobu u soudu, nelze nic vyzovovati pro přípustnost pořadu práva pro tuto žalobu z toho, že berní úřad nedbal soudem povoleného odkladu dražby.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R I 7/34.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu, by byla prohlášena nepřípustnou exekuce vedená žalovaným proti Josefu T-ovi k vydobytí dlužných daní, tvrdě, že mu k zabaveným věcem přísluší věcné právo. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e, zamítнув námítku nepřípustnosti pořadu práva, uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu. D ů v o d y: Žalobce uvedl v žalobě, že pro krátkost doby mezi vyrozuměním o dražbě zabavené úrody a dražbou samou nebylo mu lze o odporu, žalobou uplatňovaném, vy-